

Adott, és nevelt,
kacagó, dús ártatlan világ,
zengte énekét, Nap ragyogta
színes hajnalát.

Nyárról énekelt,
fakadó, még sápatag virág,
élte életét, fény színezte
míves, szép szavát.

Kósza szél felelt,
elmesélte őszi szép regét,
az égig érő fát, lombja közt
Esthajnal csillagát,

Éji ég alatt,
az egy csillag lángja útra kél,
gyúlatlan ragyog, és végül
újra nyárba ér.

Új életet hoz majd a Fény,
Új életet, lángot, reményt,
Világunk végül újra Nyárba ér,
amikor a hajnal fénye az égig ér.